

53. Ujlaki Sebestyén közülük vesze,
Jóllehet az derékarokra nem érte,
Mert ujtába találta az törökre,
Foglyá esék ő is kemény sebökre.
54. Sinak-rinak városbeli asszonyok,
Kiknek odamarada az urok,
Nagy fennszóval ők csak jajt kiáltanak,
Urokért az keserves asszonyok.
55. Az várashoz vitézek hogy jutának,
Mindnyájan ők rajta szomorodának,
Minden rendbeliek igen sirának
Az Istenhez csak felfoházkodának.
56. Hir lön ebben im az tisztas asszonynak,
Hogy halála történt vitéz urának,
Adá ottan magát nagy bánatnak,
Mind holtáig való nagy siralomnak.
57. Sirástul ő nem akara megszűnni,
Ha lehetne, ő is kész volna halni,
Ő véle mind együtt eltemetkezni,
Hogysem immár ez világ szerint élni.
58. Fiai, szép leányai sirnak vala,
Keserves könnyüket hullatnak vala,
"Oh mi édes atyánk" - azt mondják vala,
"Hogy hagyál el minket hamar árvává?
59. Jobb, hogy mi először megholtunk volna,
Hogy sem halálotat mi értük volna,
Isten minket előtted elvitt volna
És téged soká éltetett volna."
60. Ezenképpen szerető jó szolgálai,
Kezdték mind fejenként őket siratni
Bizott baráti róla emlékezni,
Érte keserves könnyüket hullatni.